

1271

Johan Olofsson

1.1

LUND S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

De va en kar. Han va gift. Så va han då en gång
å letade efter något kräk. Därvid träffte han skogs-
rät. Han kunde då inte motstå den frestelsen. Å han
höll på me henne sen var kväll. Fastän att de bled-
de ju för mycke för honom å de bledde mer än han
kunde tåla. Fast han kunde inte motstå de ändå. På
ryggen hade han då emeller ti aldri fått se henne.
Han ble te slut så slak satt hen förmådde nätt å
jämt å gå. Så en gång frågade han henne mellerti va
han skulle kunna gör a, å då kringgick han de på så

1271

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2²

sätt att han fråged henne va han skulle göra ;
han hade en liten tjur, sa han, som va så bes-
värli, han gjorde aldrig annat än red på korna,
å de lät han inte va me utan han ble alleles ut-
resen. Då svarade hon då att, tibast, sa hon, å
vändelrot, skulle va bra. Sen to han de då, ti-
bast å vändelrot å band på dej, å sen, dékündex
kunde han ändå inte läta bli utans att han gick
sta på den kvällen också, men när han så kom så
sa hon:

Tibast å vändelrot,
tvy mej väl, som sa dej bot.

å så vände hon på dej sen, så dä fick han se hen-
ne på ryggen då, å så försvann hon.

tvy me väl